

Muistio Jouko Raidan tuomiosta hovioikeudessa

Tässä muistiossa tarkastelen Jouko Raidan asian pelkästään siihen liittyvien vero-oikeudellisten pääkysymysten osalta. Muilta osin en omaa asiantuntemusta, joten en puutu niihin. Vero-oikeudelliset kysymykset tarkastelen ensisijaisesti menettelyvirheiden ja alempien oikeusasteiden aineellisten väärinkäsitysten ssalta. Tällaisilla virheillä on oltava merkitystä haettaessa valitusluvan myöntämistä.

Asia näyttää saaneen alkunsa ala-arvoisesta tai tiukasti ohjatusta verotarkastustyöstä. Verotarkastajat lähtivät liikkeelle selvällä ennakkoasenteella, jonka mukaan Oy Clausen Export oli tehnyt Pietarin Moskovan aseman projektista suuren voiton, jonka se siirsi pois Suomen verotusvallasta suurilla maksuilla Clausen StPetersburgille ja sen kautta Jouko Raidalle. Ensin kiellettiin kokonaan ko. yhtiön olemassaolo, vaikka se olisi ollut helppo selvittää ; halua tähän ei ollut. Tarkastustoiminta ei mitenkään vastannut niitä laatuvaatimuksia, jotka on asetettu tarkastustoiminnan virallisissa ohjeissa. Kuvaavaa on mm. verotarkastaja Korhosen lausuma hovioikeudessa, että hän ei ollut kuullut ketään Clausen StPetersburgin työntekijää, koska yhtiö ”olisi voinut antaa tilatun lausunnon”.

Hyvin huolestuttavana ja kaiken tasapuolisen tutkinnan periaatteiden vastaisena pidän sitä, että viranomaisten hallussa oli jo 8/2002 Pietarin veropoliisin tarkastuspöytäkirjat, jotka eivät vain osoittaneet pietarilaisen yhtiön olemassaoloa vaan myös, ettei sen toiminnasta ollut löytynyt moitittavaa. Asiakirjaa ei esitetty syytetylle. Myöskään ei esitetty syytetylle eikä hovioikeudelle sitä perusteellista selvitystä Raidan rahankäytöstä 11 vuoden ajalta, joka ei millään tavoin tukenut syytettä. Tällainen syytetylle edullisen aineiston salaaminen on hyvin lähellä virkavirhettä.

Kaiken kaikkiaan verotarkastustoiminta tässä asiassa ollut poikkeuksellisen yksipuolista ja tarkoitushakuista. Selvitettiin vain tarkastajien teoreettiseen konstruktion perustuvaa ennakkoasennetta tukevia seikkoja ja jätettiin kokonaan sivuun verovelvollisen asemaa tukevaa aineistoa. Kuvaavaa on, ettei ennen verotarkastuskertomuksen laadintaa ollut kuultu ainoatakaan suomalaista tai venäläistä Clausen-yhtiöiden toimihenkilöä, joilla olisi ollut faktatietoa Moskovan aseman projektin luonteesta.

Tämän suuren ja vaativan projektin luonteesta näyttää sekä verotarkastajien piirissä että hovioikeudessa vallinneen paljon tietämättömyyttä ja väärinkäsityksiä, jotka ovat vaikuttaneet verotarkastajien kannanottoihin ja tuomioistuimen päätökseen. Kun Venäjän rautatieministeriö tilaa Pietarin keskeiseen rautatieasemaan teknisesti hyvin vaativan, suurta yleisöä palvelevan näyttöjärjestelmäkokonaisuuden, sille ei tietenkään siitä, että tarvittavat rakennustyöt tehdään, laitteisto asennetaan ja toimitus otetaan juhlistavasti vastaan. Tilaajan keskeisessä intressissä on varmistaa, että laitteisto myös toimii sovitulla tavalla ja että tällaiselle komplisoidulle laitteistolle ehkä syntyvät toimintahäiriöt saadaan vaivatta ja nopeasti korjattua. Viranomaistilaaja ei tyydy

siihen, että se olisi tekemisissä vain ulkomaisen laitetoimittajan kanssa, jonka haluun ja kykyyn hoitaa toimituksen jälkeiset huolto- ym. velvoitteet se ei katso voivansa luottaa, vaan se haluaa olla tekemisissä kotimaisen yrityksen kanssa, joka on lähellä ja puhuu samaa kieltä. Tämän vuoksi oli välttämätöntä, että Clausen St Petersburg oli projektissa vastuullisesti mukana (ks. Gennadi Spirinin lausunto hovioikeudessa 29.20.2010). On tärkeätä tietää, että Clausen International oli jo aiemmin toimittanut menestyksellä Pietarin Suomen rautatieasemalle vastaavanlaisen mutta pienemmän projektin, jossa Clausen StPetersburg oli jo ollut mukana. Tämän projektin onnistuminen oli nähtävästi tärkeä edellytys sille, että Moskovan aseman projektia varten vasta perustettu Oy Clausen Export sai uuden suuren projektin, jonka toteuttamisessa tilaaja edellytti samanlaista menettelyä ja vastuunjakoa projektin toteuttamisessa.

On suorastaan järkyttävää, kuinka verotarkastajat pyrkivät todistamaan Clausen StPetersburgin osuuden vähäisyyden projektin toteuttamisessa. Työntekijöitä todetaan olleen vain muutama, heidän palkkansa olivat alhaiset ja koko projekti kesti heidän osaltaan vai muutamia kuukausia. Näistä ja muista virheellisistä lähtökohdista väitetään, että Clausen StPetersburgille suoritettavat maksut olivat valtavasti ylimitoitettuja eivätkä voineet olla todellisia. Tästä olettamuksesta kehitetään edelleen olettamus, että raha kulkeutui Raidalle jonkinlaisena voitonjakona. Hänen väitetään olleen Clausen StPetersburgin omistaja, mikä ei pidä paikkaansa. Sen sijaan hän oli suurilla valtuuksilla varustettu palkkajohtaja.

Clausen Exportin vastuulla oli tässä projektissa järjestelmäkokonaisuuden kehittäminen ja laitteiden valinta ja niiden yhteensopivuuden varmistaminen sekä tarvittavien rakennustöiden teettäminen, ja luonnollisesti projektin johtotyö. Siihen kului valtaosa (> 80%) sovitusta urakkahinnasta. Sitä vastoin suomalaisella yrityksellä ei ollut henkilökuntaa eikä osaamista niihin osiin kokonaistoimitusta, jotka liittyivät laitteiston paikalle asentamiseen, muuntamiseen venäjänkieliseksi ja sen huoltamiseen, rautatiehenkilökunnan opastamiseen laitteiden käyttämisessä, laitteiden toiminnan jatkuvaan valvomiseen ja valmiuteen tulla nopeasti paikalle häiriön sattuessa sekä moneen muuhun kokonaistoimituksen elementtiin, jotka kaikki edellyttivät paikallaoloa sekä kielellistä ja teknistä valmiutta. Kuvaavaa on, että Clausen Exportin huoltopäällikkö eikä kukaan muukaan yhtiön henkilökuntaan kuuluva ollut edes käynyt Moskovan asemalla, jonne koko toimitus tuli. Nämä toiminnot jouduttiin hoitamaan alihankintoina ja on luonnollista, että venäläiset sopimuskumppanit osasivat periä tästä reilun hinnan suomalaisyritykseltä, jolla ei ollut vaihtoehtoa asian hoitamiseksi juuri tällä tavalla; vaatihan sitä myös projektin tilaaja. Tätä kaikkea veroviranomaiset sekä hovioikeus eivät näytä riittävästi ymmärtäneen; kyse ei ollut ylimitoitetuista suorituksista vaan Clausen StPetersburgin ja sen alihankkijoiden työn käyvästä hinnasta vallitsevissa olosuhteissa.

Kun ei ymmärrä oikein toimituksen koko luonnetta sekä pääurakoitsijan ja aliurakoitsijan välistä työnjakoa ja siihen vielä liittyen erikoisia vaikeuksia tehdä bisnestä Venäjällä, niin johtopäätökset muodostuvat helposti vääriksi. Tekemällä olettamuksia vääristä lähtökohdista on päädytty siihen, että suomalainen yhtiö on maksanut pietarilaiselle yhtiölle perusteettomasti ja kun lisäksi on perusteitta oletettu Jouko Raidan olevan Clausen St Petersburgin omistaja ja suoritusten lopullinen edunsaaja, on päädytty siihen, että a) yhtiön verotettava tulo on muodostunut liian pieneksi (hovioikeudessa 50%) ja b) että Raidalle on tullut peiteltyä osinkoa saman verran. Nämä päätelmät ovat mielestäni kaukana todellisesta tilanteesta eivätkä voineet olla perusteena vankeustuomiolle. Vero-oikeudellista puolta käsittelen jatkossa.

Vero-oikeudellinen arviointi

Verotusmenettelylain 31 §:ssä säädettiin sen ennen v. 2007 voimassa olleessa muodossa ”kansainvälisestä peitellystä voitonsiirrosta”. Säännös koski ja koskee edelleen vai liiketoimia, jotka on tehty toisistaan riippuvaisten ja kahdessa eri maassa toimivien yritysten kesken. En tiedä tarkalleen, miten tämä ehto toteutuu Clausen Exportin ja Clausen StPetersburgin välisessä suhteessa, mutta oletan lain edellyttämän riippuvuuden olleen olemassa. Lainkohta oikeuttaa oikaisemaan suomalaisen yrityksen tuloa, jos hinnoittelu on ollut väärää tai muutoin on sovittu taloudellisista ehdoista, jotka ”poikkeavat siitä, mitä toisistaan riippumattomien yritysten välillä olisi sovittu”.

Verottajalla on kiistatta todistustaakka siitä, että hinnoittelu on ollut väärää. Käytännössä on tämääntapaisissa kokonaistoimituksissa yleensä mahdotonta määrittää ”oikea hinta”, koska vertauskelpoisia toimituksia ei löydy. Tällöin saatetaan joutua turvautumaan arvioon, jolloin on tunnustettava, että ”oikea” arvo tai hinta löytyy vain väljien ylä- ja alarajojen sisältä, eli seuraamuksia voidaan harkita vain kun nämä rajat on ylitetty tai alitettu. Mutta ennen kuin on mahdollista ryhtyä arvioimaan, on oltava varmuus siitä, että kaikki selvitettävissä olevat tosiasiat on selvitetty. Siinä suhteessa tässä asiassa on merkittäviä puutteita, kuten edellä on osoitettu. Hovioikeus on hyväksynyt verotarkastajien toimesta aikaan saadun yksipuolisen selvitystyön eikä näytä juuri antaneen arvoa sille, mitä syytetyn nimeämät todistajat ovat esittäneet Clausen St Petersburgin konkreettisista tehtävistä ja vastuista.

Selkeä ja yksilöity selvitys siitä, miten Clausen StPetersburg toimi kokonaisurakan toteuttamiseksi löytyy Clausen Exportin 3.2.2009 tekemästä purkuhakemuksesta KHO:lle, joka johtikin Helsingin hallinto-oikeuden 25.11.2005 jälkiverotusasiassa antaman päätöksen purkamiseen (ks.purkuhakemus s.6-15, liitteenä). Viittaa myös siihen, että verotuksen vastuuhenkilöt veroasiamies Stig Öhman (lausunto 11.8.2003) ja veroasiantuntija Hannu Kaijalainen ovat veroasiassa antamissaan lausunnoissa hyväksyneet Clausen Exportin suorittamat maksut kokonaisuudessaan verotuksessa vähennettäväksi. Nämä lausunnot näyttävät jääneen sekä hallinto-oikeudelta että hovioikeudelta noteeraamatta. Öhman on selvästi lausunut, että 15% urakkahinnasta voidaan hyväksyä, ”kun huomioidaan Venäjällä vallinneet (erityiset) olosuhteet”. Se, ettei hallinto-oikeus ollut ottanut huomioon tätä verosaajan virallisen edustajan valituksen hyväksymistä puoltavaa lausuntoa oli keskeinen peruste sille, että KHO (7.6.2010) purki hallinto-oikeuden lausunnon. Tämä KHO:n päätös ei voi olla merkityksetön, kuten hovioikeus katsoo.

Liiketoimiinsa liittyvästä hinnoittelusta huolehtii yritys itsenäisesti. Jollei ole kyse VML 31 §:ssä tarkoitettusta riippuvuussuhteesta, veroviranomaisella tai tuomioistuimella ei ole mitään valtaa katsoa, että yrityksen tavarasta tai palvelusta saaman tai maksaman hinnan x sijasta olisi saanut maksaa vain alhaisemman hinnan y tai olisi tullut periä korkampi hinta z. Jos siis Clausen Export maksoi Clausen StPetersburgin välityksellä ilman mitään riippuvuussuhdetta olevalle aliurakoitsijalle tietyn hinnan, esim. lippuhallin järjestelmien huolto- ja varaosapalvelusta, tämä suoritus on hyväksyttävä sellaisenaan.

On sanottava, että kun hovioikeus on päätenyt hyväksymään vain 50% Clausen StPetersburgille tehdyistä maksuista, niin tälle luvulle ei ole esitetty kestäviä perusteluja, kun ei ole kovasti yritettykään selvittää, mitä kaikkia maksun saajan omia ja sen käyttämille aliurakoitsijoille aiheutuneita menoja **voitonlisineen** maksujen oli määrä kattaa. Hovioikeus ei näytä ymmärtäneen

voitonlisän merkitystä sen lausussa (s.31), ettei Clausen StPetersburgin ”laskutus ainakaan täysin perustunut todellisiin kustannuksiin”.

Normaalissa liiketoiminnassa neuvotellaan hinnoittelusta ja päädytään tulokseen, jonka molemmat hyväksyvät. Myös silloin, kun on kyse toisiinsa VML 31 §:ssä tarkoitettussa riippuvuussuhteessa olevista yrityksistä, virhehinnoittelulle täytyy olla oikaisun suorittamiseksi esitettyä jokin järjellinen syy. Pelkkä veroviranomaisen mielipide, että maksettu korvaus on liiallinen, ei yleensä oikeuta VML 31 §:n soveltamiseen (ks. lakikirjassa 31 §:n alla olevat KHO 1979 II 542 ja 1993 B 504).

Tässä asiassa on lähdetty siitä, että liiallisiksi katsotut suoritukset Clausen StPetersburgille oli tehty sen vuoksi, että täten saatiin kanavoitua suomalaiselle yhtiölle syntyvää voittoa salaa Jouko Raidalle. Tälle päätelmälle tai olettamukselle esitetty selvitys on erittäin kevyttä, ainakin jos on kyse koko siitä määrästä, jonka katsotaan tulleen Raidan hyväksi. Sitä paitsi tämä lähtökohta on verotuksessa lainvoimaisesti hylätty. On esitetty, että Raita omisti Clausen StPetersburgin tai että hänellä oli siinä määräysvalta tai yksinomainen rahankäyttöoikeus. Kaikki nämä ja muut vastaavat väitteet on osoitettu vääriksi ja **verotuksen puolella tämä lähtökohta on lainvoimaisesti hylätty**. Jäljelle on jäänyt vain hyvin kevyttä indisionäyttöä. Kuitenkin syyttäjällä on rikosprosessissa hyvin vahva todistustaakka ja varsinkin tässä käytettyyn, verorikoksesta poikkeuksellisen raskaaseen vankeusrangaistukseen voidaan tuomita vain, jos syyte on vakuuttavasti (”beyond reasonable doubt”) tullut todistetuksi. Olisi myös ollut näytettävä, että rahat todella ovat tulleet Jouko Raidan hyväksi. Aivan ratkaisevaa on kuitenkin se, että sillä perusteella toimitettu verotus, että Raita olisi Clausen StPetersburgin kautta saanut peiteltyä osinkoa, kumottiin jo oikaisulautakunnassa (11.6.2003). Samaa mieltä oli Helsingin hallinto-oikeus (25.11.2005) eikä KHO antanut muutoksenhakulupaa. Tämä peitellyn osingon peruste on siis oikeusvoimasyistä mahdoton käytettäväksi ankaraan rangaistukseen tuomitsemiselle.

Kun rahaa ei siis voida katsoa alunperin väitetyin tavoin kantautuneen voitonjakona Raidalle, kyseessä ei voi myöskään Oy Clausen Exportin verotuksessa olla (vähennyskelvoton) voitonjako. Enimmillään voidaan tällöin katsoa, että kyseessä on jonkin markkamäärän osalta ollut väärän siirtohinnan käyttö suomalaisen ja pietarilaisen yhtiön välisessä suhteessa. Sellainen virhe ei voi täyttää tahallisen verorikoksen tunnusmerkkejä, vaan asia kuuluu verotusmenettelyn piiriin; tällöinkin näyttötaakka on ainakin VML 31 §:n alkuperäisen sanamuodon ja sen pohjalta syntyneen käytännön mukaan vahvasti viranomaisilla. Tällaista näyttöä ei tässä asiassa ole esitetty. Hovioikeus ei saa tuomita rangaistukseen sillä perusteella, mikä on sen oma käsitys (mutu-tuntuma) tästä hinnoittelusta.

Hovioikeus lausuu päätöksessään, ettei se ole riippuvainen tai sidottu hallintoviranomaisen tekemiin arviointeihin tai päätöksiin esim. verotusta koskevassa asiassa. Tämä voi olla muodollisesti oikein, mutta silti asenne on ylimielinen eikä voine koskea hallintotuomioistuinten päätöksiä ja joka tapauksessa tällainen kannanotto vaatisi erityisen vakuuttavat perustelut, joita ei ole esitetty. Periaatteessa ja käytännössä verotuksen erityisviranomaisen ja verotuomioistuimen ovat paremmin perillä veroasioista kuin yleistuomioistuin, varsinkin kun on kyse tämännäyttyisestä spesiaaliongelmasta. Ei ole myöskään tuomioistuinten arvovallan kannalta hyvä asia, jos yleinen ja hallintotuomioistuin päätyvät vastakkaisiin tuloksiin

arvioidessaan samoja tosiseikkoja. Erityisen ihmeellistä olisi, jos verotuksessa tai hallintotuomioistuimessa hyväksytty menettely johtaisi yleisessä tuomioistuimessa tuomioon verorikoksesta. Kun J.Raidan verottaminen peitelystä osingosta on hylätty kaikissa verotuksen kolmessa muutoksenhakuasteessa, pidän pois suljettuna, että tällainen perusteeton lähtökohta voisi olla vaikuttamassa Raidan vahingoksi rikosprosessissa. Mutta en näe, että hovioikeus olisi sanoutunut siitä irti. Se on nimittäin selvästi eräänä perusteena sille, ettei Oy Clausen Exportin suorituksia Clausen St Petersburgille ole täysin hyväksytty liikekuluksi, vaan liiallisiksi väitetyistä määristä ja siitä, että ne ovat tulleet Raidan hyväksi on käsitykseni mukaan tullut rikostuomion tärkein peruste.

Kuten edellä on todettu, tuomioistuimen on selvästi lausuttava, mihin perustuu se, ettei tiettyä menoerää hyväksytty liikekuluksi. Kun kysymys tässä ei enää voine olla se, että jollakin salakavalalla konstruktiolla olisi toimimatonta Clausen StPetersburgia hyväksi käyttäen yritetty kuljettaa suomalaisen yhtiön voittoa Raidalle, täytyisi löytyä ja päätöksessä selvästi ilmoittaa jokin muu peruste sille, että menoa ei ainoastaan evätä vaan että hinnoittelu ja menon suorittaminen katsotaan verorikokseksi. Hovioikeuden soveltama 50%:n ratkaisu on puhdas mutu-ratkaisu, joka ei mielestäni kelpaa rikostuomion perusteeksi. Kaikissa muissa siirtohintatapauksissa, joihin olen tutustunut, siirtohintameriellisydet käsitellään verotuksessa VML 31 §:n mukaisesti. Minä en ole aiemmin tavannut tapausta, joka olisi viety rikosprosessiin. En sulje pois sitä, että sellainen menettely voisi olla perusteltu jossakin hyvin erikoisessa tapauksessa, jossa verovelvollinen todellakin olisi konstruoinut todellisuudesta täysin poikkeavan keinon veroedun oikeuden vastaiseksi saamiseksi. Sellaisesta ei tässä ole kyse. Rikossyyte ja –tuomio tällä perusteella on täysin aiheeton ja epäsuhteessa kaikkeen muuhun käytäntöön. Mikä on se, joka tekee tästä asiasta niin vakavan, että siitä on tuomittu vankeusrangaistukseen, vaikka muut samanlaiset tapaukset ratkaistaan verotuksen keinoin?

Hovioikeus lausuu (s.36), että Raita on ”jättänyt ilmoittamatta tuloinaan peiteltyä osinkona saamansa ainakin 1.419.761 markkaa”, mikä näyttää olleen rangaistustuomion vakavin peruste. Kuitenkin Raidan verotus samasta väitetystä peitelystä osingosta on hylätty kaikissa kolmessa muutoksenhakuasteessa. Mielestäni jo **oikeusvoimasäännöstö** estää ottamasta päinvastaisen kannan rikosprosessissa. Ja mikä logiikka on siinä, että Raidalle on tuomittu velvollisuus korvata veron maksamatta jäämisestä aiheutunut vahinko, vaikka hallinto-oikeus ja KHO ovat katsoneet, ettei perusteita ollut verottaa peitelystä osingosta. Tässäkin oikeusvoimanäkökohdat on sivuutettu.

Mitä taas tulee Clausen Exportin verotukseen, siltä ei voida evätä Clausen StPetersburgille suoritettujen maksujen vähentämistä viitaten peiteltyyn osinkoon, koska Raidan verotus tältä osin on lainvoimaisesti kumottu. Jos kyse ei ole peitelystä osingosta saajalle, vähennyksen epäämistä maksajallekaan ei voida tällä perustella. Hyvin kevein perustein hovioikeus on katsonut, että 50% suorituksista Clausen StPetersburgille ”ovat päätyneet Jouko Raidan henkilökohtaiseen käyttöön”. Saamani tiedon mukaan Raidan pankkitilien käytöstä on 11 vuoden ajalta tehty veroviranomaisten toimesta perusteellinen selvitys, joka ei osoittanut mitään verottajan kantaa tukevaa. Tästä selvityksestä ei ole prosessissa edes kerrottu Raidalle eikä hovioikeudelle (?), mikä on räikeästi tasapuolisen prosessin periaatteiden vastaista.

Yhteenveto

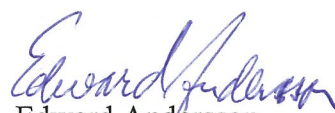
Tämä surullinen juttu alkoi vääristä lähtökohdista ja ennakkoluuloista aloitetusta verotarkastuksesta, jonka tekijät eivät halunneet selvittää todellisia faktoja, koska ne eivät ehkä olisi vahvistaneet heidän ennakkoluuloihin perustuvaa rakennelmaansa. Tehdystä toimitussopimuksesta sekä suomalaisen ja pietarilaisen yhtiön toiminnasta tietäviä henkilöitä ei kuultu. KRP salasi yhtiöltä erittäin relevantin aineiston. Vähitellen saatiin osoitetuksi, että pietarilainen yhtiö oli toiminut jo vuosikausia ja edellisen projektin yhteydessä mutta tämäkään ei muuttanut verotarkastuksen linjaa ja johtopäätöksiä, jonka mukaan rahaa lopullisesti kulkeutui J.Raidalle. Kuitenkaan ei löytynyt todisteita Raidan osakkuudesta kummassakaan yhtiössä eikä siitä, että rahaa olisi todellisuudessa kulkeutunut Raidalle; päinvastoin viranomaisten tekemä laaja selvitys Raidan rahaliikkeistä 11 vuoden ajalta ei antanut olettamuksille mitään tukea, joten tämä selvitys oli syytä pitää piilossa.

Aineellisen oikeuden puolella hovioikeudelle näyttää olleen hyvin vaikea tunnustaa ja antaa arvoa sille, että J.Raidan samaan verotarkastusaineistoon perustuva henkilökohtainen verotus on hylätty kaikissa muutoksenhakuasteissa. Hovioikeus on pitänyt parhaana olla pohtimatta tätä kysymystä erityisesti oikeusvoiman kannalta. Mitä tulee Clausen Exportin suorituksiin Clausen StPetersburgille, ne olivat tosiasiallisesti sopimuksen mukaisia maksuja tehdystä työstä, joiden suuruuden arviointi ei kuulune hovioikeudelle, kun korkon hinnan suorittaminen ei ole sinänsä rangaistava teko. Siirtohinnoitteluoikaisun tekeminen kuuluu veroviranomaiselle, jonka toimenpiteet on purettu KHO:n päätöksellä ja asia on palautettu. Hovioikeus kyynisesti selittää, ettei KHO:n purkupäätöksellä ”ole ... merkitystä (tämän) asian ratkaisun kannalta”. Niiden tosiasioiden perusteella, jotka tänään voidaan katsoa todistetuiksi pidän hyvin kyseenalaisena, onko mikään verorikoksen tunnusmerkki täytynyt J.Raidan osalta.

Erityisen perusteltu valitusluvan myöntäminen olisi seuraavista kysymyksistä:

- 1) Estääkö oikeusvoimanäkökohta Raidan tuomitsemisen rangaistukseen peiteltyyn osingon ilmoittamatta jättämisestä, kun veroprosessin kaikissa asteissa on katsottu **saman aineiston** perusteella, ettei Raita ole saanut peiteltyä osinkoa? Voidaanko hänet velvoittaa korvaamaan korkoineen sellainen vero, jota lainvoimaisen hallinto-oikeusprosessin mukaan ei ole olemassa?
- 2) Voidaanko vastoin VML 29 §:n säännöstä katsoa sellaisen henkilön saaneen peiteltyä osinkoa, joka ei ole osakkuussuhteessa yhtiöön, jonka väitetään luovuttaneen edun?
- 3) Kun lainvoimaisesti on todettu, ettei saajan kohdalla ole kyse peiteltyä osingosta, niin voidaanko yhtiön silti VML 29 §:n vastaisesti katsoa antaneen peiteltyä osinkoa (verotuksessa vähennyskelpoton) vai eikö tulisi katsoa, että suoritus on yhtiölle liikekulu (vähennyskelpoinen)?
- 4) Onko esitetty näyttö ”beyond reasonable doubt” kun tiedetään, että yhtiöiden omistajat olivat muut kuin Raita? Ei kai se tosiasia, että yksi suurehko rahamäärä on siirretty Espanjaan, vielä osoita, että tämä määrä on Raidan tuloa?

Kauniaisissa 31.7.2011

Edward Andersson
prof.emer.